

βολίσκων, καθώς και διὰ τῆς σπορᾶς· τὰ γαιόμηλα διακόπτονται εἰς τόσα τμήματα, ὅσους ὀφθαλμοὺς ἔχουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καὶ ἑκαστοντμήμα προάγει νέον φυτὸν καὶ νέους βολβοὺς. Οἱ ἴδιοι καυλοὶ τοῦ φυτοῦ χωθέντες εἰς παχῆαν γῆν ἀναπτύσσουσιν ὡσαύτως νέον φυτὸν καὶ νέας ρίζας. Διὰ τῆς σπορᾶς λαμβάνονται τὸ πρῶτον ἔτος μόνον μικρὰ γαιόμηλα, τὰ ὅποια τὸ δεύτερον ἔτος γίνονται μεγαλῆτερα καὶ εὐχυμώτερα. Τὸ ἐπωφελές τοῦτο φυτὸν ὑπόκειται ἐπίσης εἰς διαφόρους ἀσθενείας, καὶ μεταξὺ τούτων ἀναφέρονται τὰς δύο ἐφεξῆς· ὡς κυριωτέρας· α). ἡ ρυτιδῶδης ἀσθένεια· ἅπαντα τὰ προσβληθέντα φυτὰ γίνονται σκωριόχρα, τὰ φύλλα καταντῶσι ρυτιδῶδη, οἱ βολβοὶ ἕνεκα τῆς ἀσθενείας μὴ ὠριμάζοντες ὀριμάζουσι πρὸς τὸν σάπωνα, καὶ εἶναι ἄχυμοι· β). ἡ ψώρα τῶν γαιομήλων· εἰς τὴν ῥηθείσαν ἀσθένειαν ἀναφαίνονται ἐπὶ διαφόρων τῆς ἐπιφανείας μερῶν μικρὰ φλύκταιναι καὶ ἐξ αὐτῶν γεννῶνται μικρὰ ἔλκη, καὶ τέλος ἀναπτύσσεται μύκης ἰδιαιτέρος, πρωτομύκης Στρίχνου· (*protomyces Solani*) ὀνομαζόμενος· γ). ἡ δὲ φρικωδεστέρα νόσος τῶν γαιομήλων, συνεπεία τῆς ὁποίας ἀπὸ τινα ἔτη κατὰ διάφορα τῆς Εὐρώπης μέρη ἐγένετο γενικὴ ἀποτυχία αὐτῶν, ὥς ἑκατομύρια ἀνθρώπων τῆς συνήθους τροφῆς ἐστερήθησαν καὶ εἰς μεγάλην δυσυχίαν ἐκατήντησαν, ὡς ἐσχάτως ἐν Ἰρλανδίᾳ καὶ διαφόροις ἄλλοις τόποις, ἡ φρικωδεστέρα, λέγομεν, νόσος τῶν γαιομήλων εἶναι ἡ πρότινων ἐτῶν ἀναφανείσα νόσος « *παρώλης τῶν γαιομήλων* » ἡ ξηρὰ καὶ ὑγρὰ σήψις, καλουμένη. Εἰς τὴν νόσον ταύτην, ἥτις κατὰ τινας βοτανικοὺς φυσιολόγους προέρχεται ἐξ ὑπερβολικῆς ὑγρασίας, ἀναφαίνονται ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τοῦ βολβοῦ σκωριόχροες κηλίδες, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἔνδον αὐτῶν ἰδιαιτέροι μύκητες, ἕνεκα τῶν ὁποίων τὰ γαιόμηλα ἄχρηστα, ἢ ἐπιβλαβέστατα ἀποκαθίστανται. Διὰ μικροσκοπικῆς ἐξετάσεως ἐφάνησαν καὶ κηλίδες συνιστάμεναι ἐκ πλήθους μυκήτων ὀνομαζομένων *Fusisporium Solani*. Περίεργον εἶναι ὅτι διὰ τῆς ῥηθείσεως ἀσθενείας τὸ ἐμπεριεχόμενον ἄμυλον δὲν φθίρεται· καὶ διὰ τοῦτο τὰ ὑπὸ τῆς νόσου διαφθαρέντα γαιόμηλα θύονται νὰ χρησιμεύσωσιν διὰ τῆς ἐκπύσεως πρὸς ἀποκτινησιν ἀλευροῦ, χρησίμου πρὸς κατασκευὴν εἶδους ἄρτου τῆς ἐσχάτης ποιότητος.

ὑπὸ Ε. Λάνδσερ.

Ο ΔΟΚΙΜΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια ἐκ τῶν ἀριθ. 2, 4, 6 καὶ 16.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Ἡ σύστασις.

Ἡ νύξ ἥτις ἠκολούθησε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ αὐτομόλου ὑπῆρξε πολὺ διάφορος διὰ τοὺς δύο ἀδελφοὺς· ὁ πρωτότοκος ὀλίγον φροντίζων περὶ τῆς αὐρίου, ἀπεκοιμήθη εὐθὺς καὶ ὑπνωττεν ἡσύχως, ἐν ᾧ ὁ ὕπνος τοῦ Φρεδερίκου κατατράπτετο ὑπὸ μυρίων διαλογισμῶν. Φανταζόμενος τὸν τρόπον καθ' ὃν ἔμελλεν ὁ Κ. Καρτμάνος νὰ ἀκροασθῇ τὴν αἴτησιν, τὴν ὁποίαν ἐμελέτα νὰ κάμῃ πρὸς αὐτὸν, νὰ παραλάβῃ δηλαδὴ τὸν Ἀντώνιον εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἐφοδεῖτο μὴ δυσχερῆστη τὸν εὐεργέτην, χωρὶς νὰ ὠφελήσῃ τὸν ἀδελφόν, περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ ὁποίου πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀμφιβάλλῃ.

Ἄλλ' ὅμως τὴν ἐπαύριον διευθύνθη μετὰ τοῦ Ἀντωνίου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐργοστασιάρχου. Οὗτος θεωρῶν τὴν ταραχὴν τοῦ Φρεδερίκου ἐνόησεν, ὅτι εἶχεν αἰτησὶν τινα νὰ κάμῃ, καὶ εὐσπλαγχνισθεὶς τὴν ταραχὴν τοῦ παιδὸς ἐδέχθη μετ' εὐνοίας, ἥτις ἐνεκαρδίωσεν αὐτὸν ὀλίγον. Ὁ Φρεδερίκος ἐξέφρασε μετὰ τρεμούσης φωνῆς τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεως, δοκιμάσας νὰ κρύψῃ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ· ἀλλ' ὅτε ὁ Κ. Καρτμάνος ἠρώτησε, διατὶ ἀφῆκε τὸ ἐργοστάσιον εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο, ὡμολόγησε τὰ πάντα, διότι δὲν ἤξευρε νὰ εἴπῃ τὸ ψεῦδος.

— Αὐταὶ εἶναι κακαὶ ἀρχαί, εἶπεν ὁ ἐργοστασιάρχης κινῶν τὴν κεφαλὴν· ἐν τοσούτῳ, ἐπρόσθεσε στρέφων πρὸς τὸν Ἀντώνιον, σὲ λαμβάνω πλησίον μου, ἀλλὰ σοχάσου, ὅτι σὲ δέχομαι πρὸς χάριν τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὸν ὁποῖον σὲ συμβουλεύω νὰ μιμηθῇς.

Κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὸν ταύτην, ὡς καὶ κατὰ τὴν παρελθούσαν, ὁ Ἀντώνιος εὗρίσκετο ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ ἀδελφοῦ, ὅς τις εἶχεν ἴσως καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀνάγκην προστασίας. Ἄλλ' ἐπειδὴ κἀνὲν αἰσθημα φιλοτιμίας δὲν κατέθλιβε τὴν ἄφρονα καρδίαν τοῦ Ἀντωνίου, ἡ παρὰ φύσιν αὐτῇ ἀνατροπὴ δὲν ἠνώχλησε διόλου αὐτὸν καὶ ὅτε εὗρεθῇ μόνος μετὰ τοῦ Φρεδερίκου ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου, εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ εὐθύμου ὕφους.

— Διάβολε! φαίνεται πῶς σὺ εἶσαι ἐδῶ σημαντικὸν ὑπο-

κείμενον καὶ ἅμα ζητήσης τι εὐθὺς ἀπολαμβάνεις αὐτὸ. Εἰς τὸ ἐξῆς λοιπὸν ἡξεύρω εἰς ποῖον πρέπει νὰ προστρέχω.

— Κάμνω τὸ χρέος μου καὶ ὥς ἐκ τούτου μὲ εὐνοοῦσιν· ἀπεκρίθη ὁ Φρεδερίκος, ἰδοῦδ' ἡ ἀξία μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ἡ Ξυλογραφικὴ.

Πολλοὶ μῆνες παρῆλθον χωρὶς νὰ συμβῇ καμμία μεταβολὴ εἰς τὴν διαγωγὴν τῶν δύο ἀδελφῶν. Ὁ πρωτότοκος, καθὼς προείπομεν, συμπαρελήφθεις τὸ ἐργαστάσιον τοῦ Κ. Καρτμάνου καὶ μολονότι ἐδειξεν ὀλίγον ζῆλον πρὸς τὴν ἐργασίαν, μολαταῦτα δὲν ἀπέβαλον αὐτὸν. Ὅσον δὲ διὰ τὸν Φρεδερίκον τὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα εἴλκυν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀρχηγοῦ του, ἀνεπτύσσοντο καθ' ἡμέραν· ἡ φρόνησίς του μάλιστα, αὐξηθεῖσα διὰ τῆς μαθήσεως τὴν ὁποῖαν ἀπέκτησε, καθίσα αὐτὸν ἀνώτερον ὢλον τῶν συνεργατῶν του· ἡ δὲ ἀκριβὴς προσοχὴ μετὰ τῆς ὁποίας ἐξετέλει τὰ εἰς αὐτὸν διαταττόμενα ἔργα τοῦ Κ. Καρτμάνου, ἅτινα περιελάμβανον τὴν ἐργασίαν τοῦ βαμβακίου ἀπὸ τοῦ κλωσίματος αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐντυπώσεώς του, ἐπρομήθευσεν εἰς αὐτὸν τὴν ἰδιαίτην εὐνοίαν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ. Ὁ Φρεδερίκος πρὸς τούτοις ἐθαύμαζε πολλάκις τὰς ξυλογραφίας, διὰ τῶν ὁποίων οἱ λευκοὶ ἱστοὶ μετεβάλλοντο εἰς κομψοὺς ἰνδικοὺς (τζίτια)· ἡ προσεκτικὴ αὐτῇ παρατήρησις διήγειρεν εἰς αὐτὸν ζωντάν ἐπιθυμίαν καὶ ἀπροσδιόριστόν τινα ἐλπίδα. Ἐκτοτε καθ' ὅλας τὰς ὥρας ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ πῶς νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ ἐργαστάσιον τῆς ἀναγλυφῆς, διὰ νὰ μάθῃ ἐκεῖ νὰ κατασκευάζῃ τὰς πολυτίμους ταύτας πλάκας. Πρὶν δὲ νὰ ἐννοήσῃ καλῶς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τοὺς σκοποὺς του, νῦ χαριστεῖτο φανταζόμενος, ὅτι ἡδύνατο μίαν ἡμέραν νὰ μεταβάλῃ τὴν θέσιν του καὶ νὰ κατασταθῇ ξυλογράφος· διότι εἶχε τὴν ἀξίεπαινον ἐκείνην φιλοδοξίαν, ἥτις κάμνει τοὺς παῖδας νὰ εὐχῶνται ὥστε νὰ ὑψωθῶσι διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ φιλοτεχνίας των. Ἐσκέφθη λοιπὸν κατ' ἀρχὰς νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ δαπανᾷ ὥρās τινὰς τῆς ἐργασίας του εἰς τὸ νὰ μάθῃ τὴν ἐπιστήμην τὴν ὁποῖαν ἐπεθύμει, ἀλλ' ἔφριξε συλλογιζόμενος πῶς ἔμελλε νὰ προτείνῃ τοιαύτην αἴτησιν· ἡ πείρα θμως τὸν εἶχε διδάξει, ὅτι ἡ ἐπίμονος θέλησις δύναται τὸ πᾶν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβαίνει εἰς τὸ ἐργαστάσιον τῶν ξυλογραφῶν κατὰ τὸν καιρὸν τὸν διωρισμένον πρὸς ἀνά-

γκυσιν, καὶ νὰ γυμνάζεται ἐκεῖ μυστικῶς. Νέος τις ἐκ τῶν πρωτοπείρων τοῦ ἐργοστασίου τούτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκοινοποίησε τὸ μυστικόν του, τὸν ἐδίδαξε τὰ μηχανικὰ μέσα τῆς ἐργασίας του, καὶ μετὰ τινὰ καιρὸν ὁ Φρεδερίκος ἦτον ἱκανὸς νὰ ξυλογράφῃ μετρίως σχέδιόν τι ὀλίγον περιπεπλεγμένον.

Ἐξηκολούθησεν οὕτω διὰ πολλοὺς μῆνας ὑπάγων τακτικῶς εἰς τὸ ἐργαστάσιον, χωρὶς κανεὶς νὰ ὑποπτεύηται τίνι τρόπῳ διέρχεται τὰς πρὸς ἀνάγκυσιν ὥρας του· οἱ συνεργάται του, ἐπειδὴ ἐξ ἀρχῆς σπανίως ἔβλεπον αὐτὸν νὰ συμπαίξῃ μετ' αὐτῶν, δὲν ἐφρόντιζον νὰ μάθωσι τὴν αἰτίαν τῆς ἀπουσίας του· εἶναι δὲ ἐπίσης πιθανόν, ὅτι ὁ Φρεδερίκος ἔμελλε νὰ φθάσῃ τὸν σκοπὸν του χωρὶς ποσῶς νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν οὐδενός, ἐὰν συμβεβηκὸς τι, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησε περὶ τὰ μέσα τοῦ χειμῶνος τοῦ 18., δὲν ἤθελε μεταβάλῃ τοὺς σκοποὺς του καὶ δώσει νέαν φάσιν εἰς τὴν ζωὴν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ENNATON.

Οἱ κλέπται.

Μίαν ἡμέραν ἐν ᾧ κατὰ τὴν συνθήειάν του ἀναβάς μετὰ τὸ γεῦμα του εἰς τὸ ἐργαστάσιον ἐνησχολεῖτο ἐκεῖ, ἤκουσε θόρυβον βημάτων, ὅσιν τὸν κατετάραξε· διότι, ἐπειδὴ εἰργάζετο ἐκεῖ ἄνευ ἀδείας, ἐφοβεῖτο πάντοτε μὴ ἀνακαλυφθῇ ὑπὸ τινος· ἔδραμε λοιπὸν ταχέως ὀπισθεν ἐπὶ πλουτινός, τὸ ὁποῖον πολλάκις εἰς παρομοίας περιστάσεις τὸν ἐχρησίμευσε. Τὸ ἐπιπλὸν τοῦτο ἔκρυπτεν ἀπ' αὐτὸν ὀλοτελῶς πᾶν ὅ,τι συνέβαινε ἐντὸς τοῦ θαλάμου· ἐντοσούτῳ ἀπὸ τὰ κινήματα ἠννόησεν ὅτι εἶχον εἰσέλθει πολλὰ ἄτομα· ἐφρόντισε κατ' ἀρχὰς νὰ περισταλθῇ οὕτως, ὥστε νὰ μὴ τὸν παρατηρήσωσιν· ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγμὰς αἱ προφυλάξεις, τὰς ὁποίας ἤκουεν ὅτι οὗτοι ἐλάβανον, καὶ αἱ ὑπόκρυφοι ὁμιλίαι ἐπροξένησαν εἰς αὐτὸν μεγάλην ἀνησυχίαν.

— Ἐκλείσας καλῶς τὴν θύραν; ἔλεγε τις.

— Παρατήρησον εἰς τὸν θάλαμον τοῦτον.

— Μήπως εἶναι κανεὶς; ἐπανέλαθεν ἄλλη τις φωνή.

— Διατὶ πάλιν τόσος φόβος μὴ τοὺς καταλάβωσιν; ἔλεγε ὁ Φρεδερίκος μὲ φρίκην καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἀναπνεύσῃ· συνησθάνετο δὲ, ὅτι τὸ νὰ γένῃ μάρτυς τῆς σκηνῆς ταύτης δὲν ἦτον ἀπλῶς ἔργον τῆς τύχης, ἀλλὰ θέλησις τῆς προνοίας· ποτὲ δὲ δὲν εὐρέθη εἰς τοσαύτην ταραχὴν καὶ ἀμηχανίαν

Ἀφοῦ οἱ νεωστὶ ἐλθόντες ἐνόμισαν ἑαυτοὺς ἡσφαλισμένους, εἰς ἐξ αὐτῶν ἔλαβε τὸν λόγον καὶ μετὰ φωνῆς χαμηλῆς μὲν ἀλλ' ἐνάρθρου, καὶ ἐμφανίσεως τὸ συμφέρον, τὸ ὁποῖον ἔπνεον αἱ ἐκφράσεις του, ἀνέπτυξε τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον προϋτίθεντο. Ὁ σκοπὸς δὲ οὗτος συνίστατο εἰς τὸ νὰ βι-
ᾶσται περὶ τὸ μεσονύκτιον τὰ παράθυρα τοῦ ταμείου τοῦ Κυρίου Καρτμάνου καὶ νὰ ἀφαιρέσωσι τὸ περιέχον τὰ χρήματα κιβώτιον. Ὁ δὲ Φρεδερίκος ἀναγνώρισας ἀπὸ τὰς ἐρμηνείας αἵτινες ἐδόθησαν, ὅτι οἱ συνωμῶται ἦσαν ἐργάται τοῦ ἐργοστασίου, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐλαφρόν τι κίνημα φρίκης· ἀλλὰ σκεφθεὶς ἀκολουθῶς πόσον ἦτον ἐνδιαφέρον εἰς αὐτὸν νὰ μάθῃ ὅλα τὰ ἀφορῶντα τὴν πρᾶξιν ταύτην, διετήρησεν ἐκυτὸν ἀκίνητον μᾶλλον παρὰ ποτέ. Αἱ πρὸς τοῦτο ἐργασίαι διενεμήθησαν εἰς ἕκαστον.—Εἷς ἐξ ἡμῶν, λέγει ὁ ἀναπτύξας τὴν ὑπόθεσιν, θέλει εἰσελθεῖν πρῶτος ἐντὸς τοῦ ταμείου, διὰ τῆς εἰς τὸ παράθυρον γενομένης ῥήξεως· ἃς ἴδωμεν τίς ἰσχυρότερος; νομίζω, ὅτι σὺ Ἀντώνιε.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Φρεδερίκος ἡσθάνθη καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα τὸ φρικῶδες ἀνατριχίασμα. Ἀλλ' ὅτε ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἀδελφοῦ ἀποκρινομένου εἰς τὰς διδασκαλίας τὰς ὁποίας τὸν ἐδίδον, ἀφῆκεν ἀκουσίως νὰ ἐξέλθῃ φωνὴ ἐκστάσεως καὶ φρίκης — Πόθεν ἦλθεν αὕτη ἡ φωνή; ἠρώτησέ τις — ἀπὸ ἐδῶ μέσα ἐξῆλθε — κανένas βέβαια εἶναι ἐδῶ μέσα.

Μετὰ μικρὰν ἔρρυναν ὁ Φρεδερίκος εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν συνωμοτῶν· τὸν ἠρώτησαν διατὶ ἐκρύφθη, καὶ τὸ ἐφηνέρωσεν ἐν βραχυλογίᾳ.

— Ἦκουσας ὅσα εἶπομεν;

— Μάλιστα· ἀπεκρίθη ὁ Φρεδερίκος.

Μεγάλῃ ἔρις διηγέθη τότε μετὰ τῶν ἐργατῶν περὶ τοῦ τί πρέπει νὰ κάμωσι τὸν Φρεδερίκον. Βλασφημίαι καὶ ἀπειλαὶ ἐξεφράσθησαν ἐναντίον του, καὶ τινες μάλιστα κατήντησαν νὰ εἴπωσιν, ὅτι τὸ ἀσφαλέστερον ἦτο νὰ τὸν φονεύσωσιν· ἀλλ' ὁ Φρεδερίκος ἤκουσε τὴν πρότασιν ταύτην, γενομένην ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τρομάξῃ αὐτὸν, ἂν ὅχι ἀτράχως, τοσάλαχιστον εὐτόλμως καὶ θαρραλῶς.

Τέλος ἀπεφασίσθη, ὅτι διὰ νὰ ἐξασφαλισθῶσι περὶ τῆς σιωπῆς του, νὰ ἐγκλείσωσιν αὐτὸν μέχρι τῆς ἐπαύριον· τὸ δύσκολον ἦτο πῶς νὰ εὕρωσι τόπον κατάλληλον. Εἷς τῶν ἐργατῶν ἐπρότεινε τὸ ἀνώγειον, τὸ ὁποῖον οὗτος κατεῖχεν ἐντὸς τοῦ καταστήματος· τοὺς ἀπέδειξε προσέτι

ὅτι ἦτον ἀποχωρισμένον τι μέρος τῆς οἰκίας, τὸ ὁποῖον δὲν ἐχρησίμειε ποσῶς εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ ὅτι μόνον ἐν παράθυρον εἶχε, τὸ ὁποῖον ἐβλεπεν εἰς μικρὸν τι προαύλιον, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδεὶς εἰσῆρχετο· ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ ἀναβάντες ἀπόκρυφον τινα κλίμακα, διήλθον στενόν τι μεσαύλιον καὶ ὤθησαν τὸν Φρεδερίκον ἐντὸς τοῦ ἀνωγείου, κλείσαντες τὴν θύραν διὰ διπλοῦ κλειδώματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Ἡ καταμήνησις.

Ὁ Φρεδερίκος ἐγκαταληφθεὶς μόνος περιέτρεξεν ἀμέσως κύκλῳ τὸ ἀνώγειον, ἀλλ' ἐκυριεύθη ὑπὸ ἀλγεινότητος θλίψεως, ὅτε ἐπιθεωρήσας ἀκριβῶς τὴν φυλακὴν του ἐδοξαιώθη, ὅτι πραγματικῶς δὲν ὑπῆρχε κανὲν μέσον διὰ νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ κοινοποιήσῃ πρὸς τοὺς ἕξω τὰ σημεῖα καὶ προσκλήσεις του.

Ἐρρίφθη λοιπὸν ἐπὶ τινος καθίσματος, ὅπου ἀφῆθη εἰς ὅλην τὴν ἀπελπησίαν καὶ τοὺς μαύρους διαλογισμούς του· ἔπειτα σηκωθείς αἴφνης περιέτρεξε πάλιν τὸν θάλαμον ἐπτοημένος· μυριοὶ δὲ διαλογισμοὶ διεδέχοντο ὁ εἷς τὸν ἄλλον εἰς τὸ πνεῦμά του, καὶ ἤθελε δώσει τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς του, διὰ νὰ προλάβῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν Κ. Καρτμάνον ἀπὸ τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτὸν κίνδυνον, καὶ νὰ ἀποτρέψῃ τὸν Ἀντώνιον ἀπὸ τὸ ἐγκλημα τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ πράξῃ. Ἐβλεπε τὸν εὐεργέτην του καὶ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ χαθῶσιν ὁ εἷς διὰ τοῦ ἄλλου, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ, οὐδὲ νὰ τοὺς σώσῃ.

Πολλαὶ ὥραι παρῆλθον δι' αὐτὸν θλίψεως καὶ ἀπελπησίας· τέλος κατελήφθη ὑπὸ θερμοῦ πυρετοῦ. καὶ μολονότι τὸ ψύχος τοῦ χειμῶνος ἦτον ἀνυπόφορον, οὗτος ἡσθάνετο ζέουσιν θερμὴν εἰς ὅλον του τὸ σῶμα καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν κεφαλὴν· ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἦλθε νὰ ἐπακουμβῇ εἰς αὐτὸ, ἐλπίζων ὅτι ὁ ἔξωθεν πνέων ἀντὶ ἔμελλε νὰ τὸν ἀνακουφήσῃ. Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν θεωρῶν ἀπερισκέπτως τὰ διερχόμενα, τὸν οὐρανὸν, τὰ νέφη, καὶ ἀκολουθῶν μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς του τὸν δρόμον των χωρὶς σχεδὸν νὰ τὰ βλέπῃ. Ἀφοῦ τὰ βλέμματά του περιεπλανήθησαν ἐφ' ὅλων τῶν πέριξ ἀντικειμένων, προσηλώθησαν τέλος ἐφ' ἐνὸς καπνοδοχείου, τὸ ὁποῖον εὕρισκετο ἐπὶ μιᾶς τῶν πτερύγων τῆς οἰκίας. Ἐπὶ τινι καιρὸν παρῆρει μετ' ἀπροσεξίας τὰς συστροφὰς τοῦ ἐξερχομένου καπνοῦ· ἀλλ' αἴφνης ὁ Φρεδερίκος ἐσκήρτησεν, ἐκλινε πρὸς

τι ἔμπροσθεν καὶ παρετήρησεν μὲ εὐχάριστον ἀπορίαν. Ἦδη δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβέλλῃ· ὁ καπνὸς οὗτος ἐξήρχετο ἀπὸ τοῦ καπνοδοχείου τοῦ θαλάμου τοῦ Κυρίου Καρτμάνου.

Ἀπεσύρθη εὐθὺς ἐνδον τῆς φυλακῆς του, χαίρων διὰ τὴν εὐτυχὴ ἀνακάλυψιν τὴν ὁποίαν ἀπῆντησε· καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐπειδὴ συνείθιζε πάντοτε νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ ὅλα τὰ ἀνγκυαία πρὸς γραφὴν, ἐσχεδίασεν ἀμέσως γραμμάτιον, διὰ τοῦ ὁποίου εἰδοποιεῖ ἐν ἐκτάσει τὸν Κ. Καρτμάνον περὶ ὧν ὅσα εἶχεν ἀνγκυλώσει, φανερόντων προσέτι τὸν τόπον ἔνθα ἔκειτο κλεισμένος.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ γραμμάτιόν του ἐπλησίασεν ἐκ νέου πρὸς τὸ παράθυρον. Ἡ οἰκία ὡς ὅλαι αἱ χρησιμεύουσαι πρὸς τοιαύτας ἐργασίας ἦτον ὑψηλοτάτη. Ὁ Φρεδερίκος παρετήρησε πρὸς στιγμὴν τὸ ὕψος ἀλλ' ἡ ἀπόφασίς του δὲν ἐκλονίσθη ποσῶς ἐκ ταύτης τῆς θέας.

Πολλάκις εἰς τὰ παιδικὰ του παιγνίδια ἀνέβαινεν ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ διέ τ' ῥε χε τὰς τῶν οἰκιῶν ζέγας· ἦτον εὐκίνητος, τολμηρὸς, καὶ προσέτι ἡ ἀνάγκη τὸν ἐβίαζε νὰ τολμήσῃ τὸ πᾶν. Ἀνέβη λοιπὸν ἐπὶ τοῦ προστέγματος τοῦ περὶ τοῦ καπνοδόχου, κατέβη μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τοῦ σωλῆνος τοῦ σχηματιζομένου παρὰ τῶν στεγῶν τῶν δύο πετερύγων τοῦ κτιρίου, αἵτινες προσήγγιζον καὶ ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν ταύτην ἄνευ μεγάλου κινδύνου, μέχρις ὅτου ἔφθασεν ἀντικρὺ τοῦ καπνοδόχου τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ φθάσῃ· τὸ δυσκολώτερον ἦτο νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ὑπερβαίνων ὀλισθηρὰν καὶ κυρτὴν στέγην· ἀλλ' ὁ δόκιμος ἔφθασεν ἐκεῖ, θέλων λοιπὸν νὰ ἐλκύσῃ πρῶτον τὴν προσοχὴν ἐκείνων, οἵτινες εἰργάζοντο ἐντὸς τοῦ θαλάμου τοῦ Κ. Καρτμάνου ἥρχισεν νὰ ρίπτῃ κατ' ἐπανάληψιν ἐντὸς τοῦ καπνοδόχου θρύμματα ἀπεσκληρωμένη πηλοῦ· ἔπειτα ἀφοῦ ἐνόμισεν ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς, ἔρριψε τὸ γραμμάτιον, τὸ ὁποῖον εἶχε δέσει μετὰ δύο κεράμων διὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τὰς φλόγας, καὶ ἀμέσως ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ἐπομένειεν νὰ ἔλθῃ εὐθὺς ὁ Κ. Καρτμάνος καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀλλ' αἱ ὥραι παρήρχοντο χωρὶς νὰ φανῇ κανείς. Ὅλα τὰ ὥρολόγια τῆς πόλεως εἶχον ἤδη σηλαίνει τὴν πέμπτην ὥραν. Ὁ δὲ Φρεδερίκος ἴστατο πάντοτε παρὰ τὴν θύραν ἔχων τὸ οὐς προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ καὶ κἀνὲν βῆμα δὲν ἠκούετο ἐντὸς τοῦ μεσαυλίου. Ἡ ἀνησυχία ἤρχισεν νὰ τὸν καταλαμβάνῃ· πῶθεν ἄρά γε προήρχετο αὕτη ἡ βροδύτης; Δὲν ἀνέγνωσεν τὸ γραμμάτιόν του; Ὅλαι αἱ ἀδημονίαι τὰς ὁποίας εἶχε πρὸς και-

ρὸν διασκεδάσει τοῦ ἐπανῆλθον πάλιν. Τέλος ὅτε ἡ νύξ ἐξηπλώθη τὸν ἐφάνη ὅτι διέκρινε ἤχον βημάτων πεφυλαγμένων καὶ ἐλαφρῶν ἐν κλειδίον ἐστράφει ἐλαφρῶς ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ. . . . Ἡ στιγμὴ αὕτη θπῆρξεν στιγμὴ φρίκης διὰ τὸν Φρεδερίκον, διότι ἠδύνατο νὰ ἦναι οἱ ἐργᾶται καθὼς καὶ ἀπεσχαλμένος τις τοῦ Κ. Καρτμάνου· ἐν τοσούτῳ τὸ κλειδίον ἐπανεσύρθη χωρὶς ἡ θύρα ν' ἀνοιχθῇ, ἔγεινε δὲ καὶ δευτέρα ἐπίσης ἀνωφελὴς δοκιμὴ μὲ νέον κλειδίον· βεβαίως ἐδοκίμαζέ τις ἀντικλειδία, ὁ στοχασμὸς οὗτος ἐνεθάρρυνε τὸν Φρεδερίκον. Τέλος διὰ τῶν δοκιμῶν ἡ θύρα ἐστράφη ἐλαφρῶς ἐπὶ τῶν στροφῶν τῆς καὶ ὁ Φρεδερίκος ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ Κ. Καρτμάνου, ὅτις τὸν ἐπροσκάλει.

— Ἐλθέ, τοῦ λέγει οὗτος σφίγγων τὴν χειρὰ του, καὶ σιωπὴ πρὸ πάντων. . . . Δὲν πρέπει νὰ ὑποπτευθῇ κανείς τὴν ἀπελευθέρωσίν σου. . . . ὅλα τὰ ἀσφαλιστικὰ μέτρα ἐλήφθησαν. Ἐπειτα ὁδηγῶν αὐτὸν διὰ τῶν ζοφερῶν μεσαυλίων τὸν ἔφερεν ἕως εἰς τὸ γραφεῖόν του.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥ.

Ἐπὶ τινος τῶν μεγάλων ὁδῶν τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως ὑπῆρχεν ὑψωμένον μέγα ἄγαλμα ἐκ μαρμάρου, φέρον τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην.

« Τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς Μαΐου,

Τὴν στιγμὴν τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου,

Θέλω ἔχει τὴν κεφαλὴν ἐκ Χρυσίου »

Ἰπὲρ τὰ διακόσια ἤδη ἔτη ὑπῆρχεν ὑψωμένον τὸ ἄγαλμα, τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ὅλοι οἱ διαβάται ἀνεγίνωσκον αὐτὴν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε ποτὲ διανοηθῇ νὰ ἐννοήσῃ τὸ μυστυριῶδες αὐτῆς νόημα· τέλος πάντων ξένος τις Σαρακηνὸς διαβαίνων ἐκεῖθεν, καὶ ἀναγνούς ὁμοίως τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἐνόμισεν, ὅτι ἐμάντευσε τὸ δηλούμενον, ἀλλὰ δὲν ἐφάνετο εἰς κανένα τὴν ὑπόψιν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πρώτη τοῦ Μαΐου μηνὸς τοῦ τότε τρέχοντος ἔτους εἶχεν ἤδη παρέλθει, ὁ Σαρακηνὸς ἀνεχώρησε μὲν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Νεάπολιν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου. Τὴν δὲ πρώτην Μαΐου ἐλθὼν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὕρισκετο τὸ ῥηθὲν ἄγαλμα, καὶ παρατηρήσας ἀκριβῶς τὸ μέρος, ὅπου ἔληγεν ἡ σκιὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀγάλματος καθ' ἡν στιγμὴν ὁ Ἡλῖος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, καὶ σκάψας ἐκεῖ τὴν γῆν, εὗρε μέγαν τινα θησαυρόν.